

dělského, s výjimkou zemědělského podniku na půdě zabrané podle zákona ze dne 16. dubna 1919, č. 215 Sb. z. a n., pro své zaměstnance bytů, které jsou přístupny toliko prostorami, náležejícími k jeho podniku;

5. poškodil-li nebo ohrožoval-li povinný nebo členové jeho domácnosti vážně život, zdraví nebo majetek pronajmatele (majitele místnosti) nebo obyvatelů domu;

6. jde-li o domy a objekty, na něž se nevztahuje zákon o ochraně nájemníků.

§ 4. — Osobám, které obývají v podnicích zemědělských byty určené pravidelně pro ubytování zaměstnanců zemědělského podniku, lze — pokud osoby ty nejsou podle § 3 vůbec vyloučeny z ochrany tohoto zákona — povolití odklad pouze jednou nejvýše na stejnou dobu, jako jest smluvená neb obvyklá výpovědní lhůta z námezdního poměru, nikdy však na dobu delší jednoho měsíce. Jde-li o zemědělské podniky na půdě zabrané podle zákona ze dne 16. dubna 1919, č. 215 Sb. z. a n., lze povolití odklad podle § 1, avšak pouze dvakrát za sebou.

§ 5. — (1) Nemá-li ten, kdo byl z dosavadních místností vystěhován, kam by složil své věci, jest povinna obec, ve které k vystěhování dojde, neprodleně řádně uložití vyklizené věci potud, než jimi oprávněný naloží jinak.

(2) Aby mohla obec včas učiniti přiměřená opatření, budiž jí o zamýšleném vyklizení dána zpráva, jakmile bude povoleno, nejpozději dva dny před výkonem.

§ 6. — (1) Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1925 a platí do 31. března 1928.

(2) Zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 Sb. z. a n., o odkladu exekučního vyklizení místností, prodloužený zákonem ze dne 25. dubna 1924, čís. 86 Sb. z. a n., pozbývá účinnosti dnem 31. března 1925; k odkladům podle něho povoleným sluší přihlížeti při rozhodování podle §§ 1 a 4 tohoto zákona.

§ 7. — Provéstí tento zákon náleží ministru spravedlnosti v dohodě s ministry sociální péče a vnitra.

(Vyhlášen v částce 25. Sb. z. a n. dne 3. dubna 1925.)

Ochrana dělnická.

Zákon ze dne 31. března 1925, č. 61, o zachování pracovních (služebních) poměrů po dobu cvičení ve zbraní (cvičení služebních).

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — (1) Je-li zaměstnanec podle § 22 branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n., nebo podle § 9, odst. 1., zákona ze dne 7. prosince 1922, č. 370 Sb. z. a n., jímž se stanoví výhody v plnění branné povinnosti, a podle prováděcích předpisů k těmto zákonům a směrnic ministerstva národní obrany povolán ke cvičení ve zbraní (cvičení služebnímu), nesmí jeho zaměstnavatel v období, které počíná u zaměstnanců obstarávajících pracovní výkon vyššího druhu měsíc, u ostatních zaměstnanců deset dnů před nastoupením cvičení a končí sedmým dnem po jeho skončení (ochranná doba), pracovní (služební) poměr vypovědětí.

(2) Výpověď daná proti tomuto ustanovení jest právně neúčinná. Výpověď daná zaměstnavatelem před počatím ochranné doby, uvedené

v odst. 1. tak, že výpovědní lhůta končí během této ochranné doby, jest sice platná, avšak běh výpovědní lhůty končí uplynutím ochranné doby.

(³) Právo zaměstnavatele, aby z důležitých příčin, uvedených v příslušných právních předpisech, předčasně zrušil pracovní (služební) poměr, zachovává se v platnosti i během ochranné doby.

§ 2. — (¹) Zákon tento se nevztahuje na pracovní (služební) poměry, jež u zaměstnanců, obstarávajících pracovní výkony vyššího druhu, netrvaly nepřetržitě alespoň tři měsíce, u dělníků alespoň osm týdnů.

(²) Zaměstnavatel není povinen přijati sezonního zaměstnance, byla-li v době ochranné skončena práce, na niž byl zaměstnanec přijat.

§ 3. — Za dobu, po kterou zaměstnanec pro cvičení ve zbrani (cvičení služební) nemůže svých pracovních povinností vykonávat, nepřísluší jemu plat, počítajíc v to i jiné vedlejší požitky naturální, vyjímajíc naturální byt, není-li stanoveno jinak smlouvou nebo právními předpisy zvláštních zákonů. (Zákon ze dne 16. ledna 1910, č. 20 ř. z., zákon ze dne 13. ledna 1914, č. 9 ř. z., zákon ze dne 31. ledna 1922, č. 1922, č. 34 Sb. z. a n.).

§ 4. — (¹) Doba cvičení ve zbrani (cvičení služebního) počítá se zaměstnanci do pracovní (služební) doby ve smyslu pracovní (služební) smlouvy.

(²) Nárok na zákonnou dovolenou není nastoupením cvičení ve zbrani (cvičení služebního) dotčen, rovněž u těch zaměstnanců, jimž zákon nárok na dovolenou nepřiznává, tímto cvičením není dotčen nárok na dovolenou, pokud jim jest smlouvou zaručen.

§ 5. — Zaměstnanec jest povinen po ukončení cvičení ve zbrani (cvičení služebního) nastoupiti bezodkladně opět práci (službu). Za dobu, po kterou práci nekonal, ač cvičení ve zbrani (cvičení služební) skončilo, nepřísluší mu plat, počítajíc v to i jiné vedlejší požitky a požitky naturální, vyjímajíc naturální byt. Nenastoupí-li do 7 dnů po skončení cvičení ve zbrani (cvičení služebního) práci, má se za to, že vystupuje, leč by včasné nastoupení bylo znemožněno z důležité příčiny bez jeho zavinění. Překážka nastoupení práce budiž včas zaměstnavateli oznámena.

§ 6. — Zaměstnanec, který se do práce vrátil, přísluší dřívější plat, který měl v době nastoupení cvičení ve zbrani (cvičení služebního), i s případnými drahotnými přídávky. Budou-li v době trvání cvičení ve zbrani (cvičení služebního) požitky pro příslušnou skupinu zaměstnanců nově upraveny, platí tato úprava i pro zaměstnance povolané ke cvičení ve zbrani (cvičení služebnímu).

§ 7. — Byl-li v podnicích, na něž se vztahuje zákon ze dne 25. února 1920, č. 144 Sb. z. a n., o závodních a revírních radách při hornictví a zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 330 Sb. z. a n., o závodních výborech, vzat na místo zaměstnance, konajícího cvičení ve zbrani (cvičení služební) po dobu stanovenou v § 1, odst. 1., zaměstnanec jiný, není při propouštění tohoto jiného zaměstnance zapotřebí spolupůsobení závodní rady ve smyslu § 2, č. 6 zák. č. 144/1920 Sb. z. a n., anebo spolupůsobení závodního výboru ve smyslu § 3, lit. g) zák. č. 330/1921 Sb. z. a n., pokud byl tento zaměstnanec prokazatelně již při přijetí do práce upozorněn na prozatímní povahu svého pracovního poměru.

§ 8. — (¹) Platnost pracovních (služebních) poměrů podle tohoto zákona nezpůsobuje po dobu cvičení ve zbrani (cvičení služebního) dalšího trvání pojistné povinnosti, vyplývající ze všech druhů sociálního pojištění. Povinnost tato však nastává opětně návratem zaměstnance do pracovního (služebního) poměru.

(²) V pojištění nemocenském zůstávají však i po dobu cvičení ve

zbrani (cvičení služebního) až do opětného nastoupení do práce (§ 5) nedotčeny nároky příslušníků rodiny; rovněž se toto období včítá do doby členství, pokud výše dávek poskytovaných nemocenskou pokladnou jest odstupňována též podle doby členství.

§ 9. — Práva, která přísluší zaměstnancům na základě ustanovení tohoto zákona, nemohou býti služební smlouvou ani zrušena, ani omezena.

§ 10. — Vláda se zmocňuje, aby nařízením upravila obdobně zachování pracovních (služebních) poměrů pro případ mobilisace nebo mimořádného povolání zálohy v míru.

§ 11. — ⁽¹⁾ Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

⁽²⁾ Provedením tohoto zákona pověřuje se ministr sociální péče a ministr národní obrany v dohodě se zúčastněnými ministry.

(Vyhlášen v částce 29. Sb. z. a n. ze dne 11. dubna 1925.)

Zákon ze dne 3. dubna 1925, č. 65, o svátcích a památných dnech republiky Československé.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — Posavadní předpisy o svátcích platí s výhradou ustanovení § 4 napříště pro tyto dny: 1. leden, 6. leden, Nanebevstoupení Páně, Božího Těla, 29. červen, 15. srpen, 1. listopad, 8. prosinec a 25. prosinec.

§ 2. — Památnými dny republiky Československé jsou: 5. červenec, 28. září, 6. červenec, 1. květen a 28. říjen jakožto státní svátek podle zákona ze dne 14. října 1919, č. 555 Sb. z. a n.

§ 3. — Pro den 28. října platí veškerá ustanovení o nedělích.

Politické (policejní) úřady první stolice mohou podle místních poměrů vydati pro veřejné úřady, ústavy, podniky a školy, jakož i pro školy s právem veřejnosti ustanovení směřující k důstojné zevní oslavě tohoto dne.

Neuposlechnutí těchto ustanovení trestají politické (policejní) úřady první stolice (policejní administrativní vrchnosti) pokutou až do 10.000 Kč nebo vězením (uzamčením) do jednoho měsíce. Nedobytná pokuta buďž proměněna v přiměřené vězení (uzamčení) až do jednoho měsíce.

Pokuty plynou do státní pokladny.

§ 4. — Pro ostatní památné dny, jakož i pro dny vyjmenované v § 1 platí předpisy o nedělích, pokud jde o počítání lhůt, a dále vztahují se na ně ustanovení o klidu nedělním, pokud jde o veřejné úřady, ústavy, podniky a školy veřejné, jakož i školy s právem veřejnosti. Vláda může nařízením stanovit výjimky pro podniky veřejné v zájmu nerušeného jich provozu.

§ 5. — Veškerá dosavadní ustanovení o dnech svátečních, pokud se nesrovnávají s tímto zákonem, jakož i o dnech noremních se zrušují.

Nedotčena zůstávají ustanovení článku 13 zákona ze dne 25. května 1868, č. 49 ř. z., a §-19 zák. čl. LIII:1868.

§ 6. — Provedení tohoto zákona ukládá se ministru vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

§ 7. — Zákon nabývá účinnosti dnem 15. dubna 1925.

(Vyhlášen v částce 30. ze dne 15. dubna 1925.)

Zákon ze dne 3. dubna 1925 č. 67, kterým se zavádí placená dovolená pro zaměstnance.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně: